

UN TEMPLU AL CĂRȚII LA PONTUL EUXIN

Cartea și biblioteca - tezaure ale cunoașterii umane și mesagere ale transmiterii cunoștințelor de la o generație la alta, au constituit întotdeauna o atentă preocupare pentru spiritele novatoare.

Un moment important al dezvoltării culturale a Dobrogei - ce are legătură cu istoria bibliotecii din această parte a țării - l-a constituit înființarea în anul 1897 a **Cercului literar „Ovidiu”** din Constanța de către un grup de intelectuali în frunte cu Petru Vulcan. Din comitetul de conducere a cercului făceau parte, ca membri de onoare, personalități marcante ale culturii românești ca: Grigore Tocilescu - președinte de onoare, V.A. Urechia, I.L. Caragiale, B.P. Hașdeu și alții. Din răspunsul pe care I.L. Caragiale îl dă invitației de a face parte din comitetul cercului se desprinde importanța și ecoul pe care această asociație de cultură le-a avut în rândul personalităților culturale ale acelor vremuri: „...**Fiți siguri iubiți confrați că, după mijloacele mele nu voi pregeța să dau concursul meu pentru pregătirea bunei și folositoare instituții de cultură românească pe care ați înființat-o în fosta Tomi**”.

Unul din scopurile principale ale cercului, care să contribuie prin intermediul cărții la ridicarea nivelului de cultură al populației, să faciliteze cunoașterea celor mai valoroase realizări ale științei și creației literare române și universale, a fost înființarea unei biblioteci. În vederea realizării acestui deziderat, cercul literar Ovidiu și-a stabilit în programul său de activitate înființarea unei biblioteci „universale”. Pentru constituirea fondurilor bibliotecii, comitetul a făcut apel la diverse instituții și persoane particulare din țară, care, în cea mai mare parte, au sprijinit această inițiativă, fie cu bani, fie cu publicații. Constituit în special pe această cale, fondul bibliotecii ajunge să însumeze, în numai câteva luni, peste 2.000 de volume. Interesant de consemnat este faptul că, biblioteca, de-abia înființată, începe să fie solicitată atât de membrii cercului, cât și de alte persoane, aceasta demonstrând nevoia acută de instruire a populației Constanței.

Inaugurarea bibliotecii a avut loc în ziua de 8 septembrie 1898. Cu acest prilej a fost trimisă o telegramă la Sulmona, oraș natal al poetului Ovidiu. Biblioteca a fost deschisă pentru public la 15 septembrie și cel puțin până în prezent trebuie s-o considerăm prima bibliotecă publică din Dobrogea, care a netezit mai târziu drumul apariției și dezvoltării rețelei de biblioteci și în această parte a țării. Tot la această dată, apare și întâiul număr al revistei „**Ovidiu**”, prima publicație literară dobrogeană, care până în anul 1910 a jucat un rol de seamă în promovarea creației literare locale, precum și în popularizarea în rândul dobrogenilor a creației românești de pretutindeni și a celei universale.

Pentru bibliotecă, revista va constitui o sursă permanentă de completare prin publicațiile care soseau la redacție pentru recenzare sau pentru schimb. În colecțiile sale intrau astfel periodice ca: „**Pagini literare**”, „**Convorbiri literare**”, „**Viitorul**” (Iasi), „**Familia**” (Oradea) și altele. Ce bine ar fi dacă redacțiile ziarelor și revistelor din Constanța ar proceda la fel și azi!

În ce privește structura fondului de publicații a primei biblioteci publice din Dobrogea, care ajunsese să numere peste 3.500 de volume, se poate aprecia că acest fond era destul de divers și inegal ca valoare, dat fiind că publicațiile proveneau, în majoritatea cazurilor, din donații. Referitor la sistemul de organizare, informațiile sunt foarte sărace și numai în urma unei atente cercetări s-a putut stabili că funcția de bibliotecar o îndeplinise un funcționar din port și că publicațiile erau „catalogate și așezate pe categorii”, dar nu ne putem da seama după ce anume sistem s-a făcut această așezare. S-a putut stabili din documentele cercetate că în anul 1899, biblioteca funcționa între orele 9-11 dimineața și 8-10 seara.

La un an de la înființare, activitatea acestora înregistrează peste 3.000 de împrumuturi, exceptând publicațiile consultate la sediu.

Documentele atestă că această instituție de răspândire a culturii pornise pe un făgaș bun, că era solicitată de publicul constănțean, că a reușit să umple un gol în viața spirituală a orașului ce începuse să înregistreze o dezvoltare social-economică rapidă. Programul inițial al acestei meritorii acțiuni n-a putut fi dus până la capăt din cauza unor neînțelegeri ivite în rândul conducătorilor cercului, ce a culminat cu demisia lui Petru Vulcan, dată după care și o parte din fondurile bibliotecii se vor împrăști. Meritoriu rămâne însă faptul că **cercul literar „Ovidiu”** și biblioteca sa au contribuit la dezvoltarea și amplificarea activității culturale în bătrâna provincie românească.

După această dată, până la înființarea bibliotecii municipale, vor mai funcționa un număr destul de mare de biblioteci, aparținând diverselor asociații și societăți, printre care amintim: Biblioteca Cercului de lectură „Cultura”, Biblioteca economică a Camerei de Comerț din Constanța, cea a Academiei populare din Constanța, precum și unele nuclee de biblioteci în localitățile din Dobrogea (Medgidia, Cernavodă, Tulcea, Canlia, Almalău, Carvăn, Luncavița ș.a.).

Încercările de realizare a unei biblioteci publice de stat la Constanța sunt mult mai vechi decât actul înființării ei. Personalități de seamă ale Dobrogei, precum profesorul Universitar C. Brătescu - istoriograf și geograf al acestui ținut - sau colonelul Ionescu-Dobrogeanu - autor al monumentalei monografii „Dobrogea în pragul veacului XX” - gândeau la fondarea unei biblioteci care să conțină lucrări fundamentale din bibliografia Dobrogei, pe care o realizase, în anul 1928, Stan Greavu-Dunăre.

În anii următori, nevoia unei biblioteci publice a orașului s-a făcut tot mai mult simțită. Presa locală publica numeroase opinii ale intelectualilor orașului, care pledau cu feroare pentru o astfel de instituție de cultură. Un comitet al Asociației Corpului didactic secundar, constituit special, avea drept scop impulsivarea factorilor de decizie în vederea întemeierii așezământului de lectură publică. În urma numeroaselor intervenții, Consiliul Municipal Constanța hotărăște, în ședința sa de la **16 februarie 1931**, crearea unei biblioteci municipale.

Hotărâtoare este și intervenția pe care o face, în acest sens, Ministerul Instrucțiunii Publice și Culturii Naționale condus de N.Iorga care, prin adresa nr. 27.369 din 9 iulie 1931, cerea „**înființarea unei biblioteci comunale, înzestrată cât mai puternic cu tot felul de publicațiuni, de care să se poată folosi de la umilul absolvent de curs primar până la intelectualul cel mai recunoscut**”.

Toate acestea au determinat Primăria să convoace o serie de personalități din oraș într-o ședință de constituire și astfel, la **19 iulie 1931**, este parafat actul de naștere al bibliotecii municipale constănțene. Sediul ei a fost fixat în localul Primăriei, în încăperile ocupate până atunci de percepția Circumscripției I-a. Pare-se că aici și-a început activitatea pentru public la finele anului 1931.

Organizarea ei urma să se facă după modelul bibliotecii Vinohrady din Praga. Solicitat,

viceconsulul ceh la Constanța pune la dispoziție municipalității un prospect al respectivei instituții, cu fotografiile clădirii și ale sălilor destinate publicului. Cu timpul, această idee a fost abandonată datorită condițiilor modeste pe care biblioteca constănțeană le primise la acea dată. Primul bibliotecar, fără salariu, a fost numit Carol Blum, doctor în litere și un bun latinist, profesor la Liceul „Mircea cel Bătrân”. De la această dată, ani de zile s-a depus o muncă asiduă pentru ca noua instituție să fie adusă cât mai rapid într-o stare normală de funcționare.

Fondurile destinate bibliotecii în anii 1931 și 1932 s-au dovedit insuficiente pentru preocuparea unui minim necesar de publicații. Prin urmare, primăria este nevoită să se adreseze unor organisme de stat și instituții culturale de autoritate precum: Ministerul Instrucțiunii Publice și Culturii Naționale, Ministerul Muncii, Academia Română, Casa Școalelor și Culturii poporului, Atheneul Român, Astra Sibiului, cerându-le să trimită cărți și reviste sub formă de donații. N-au fost ocolite nici consulatele Franței, Italiei, Cehoslovaciei, Angliei și Turciei care își aveau sediul la Constanța, majoritatea răspunzând pozitiv. De asemenea, persoane particulare, animate de cele mai nobile gânduri, au făcut donații bibliotecii. În ciuda eforturilor depuse, bibliotecă a continuat însă să se confrunte cu noi și noi dificultăți - cea mai constantă reprezentând-o lipsa unui local adecvat.

În anul 1933, se întreprind noi măsuri în scopul normalizării funcționării sale. Se închiriază de către primărie casele defunctului I.N. Roman (cunoscută personalitate dobrogeană) din str. Carol nr. 115, pe baza unui contract reînnoit în fiecare an și se stabilește aici sediul bibliotecii.

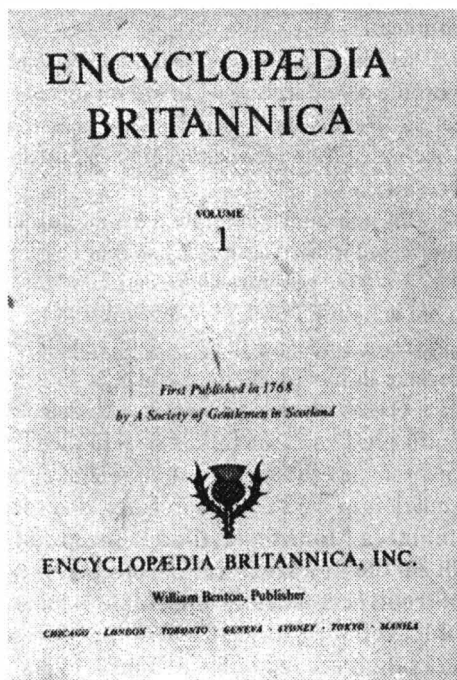
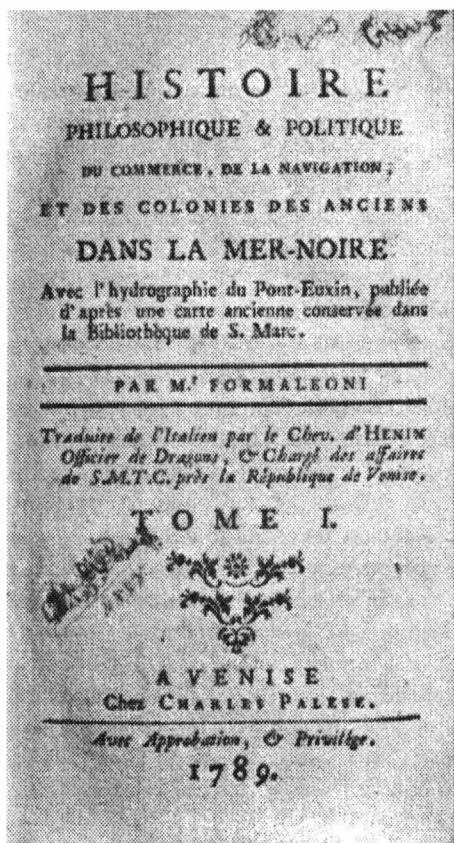
Bibliotecarul (salariat acum al primăriei) avea de făcut față unor nevoi urgente: să pună în ordine inventarul, să realizeze mijloacele de informare pentru cititori, să organizeze sala de lectură. Rezolvându-se între timp aceste neajunsuri, biblioteca a avut apoi de învins alte dificultăți, a căror rezolvare depindea însă de municipalitate, deținătoarea mijloacelor materiale necesare.

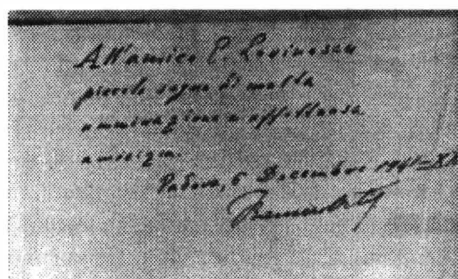
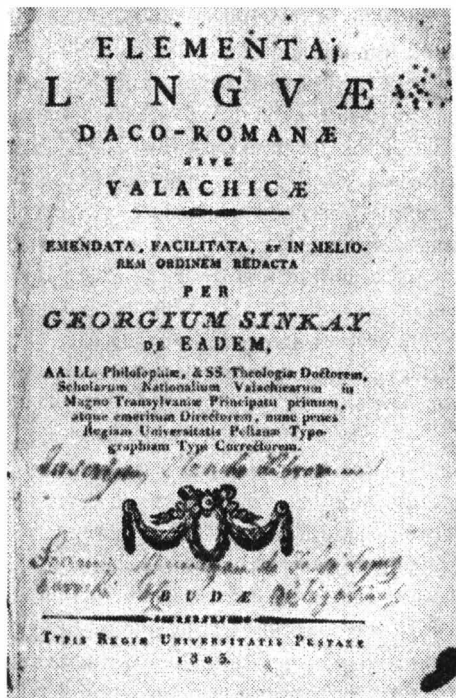
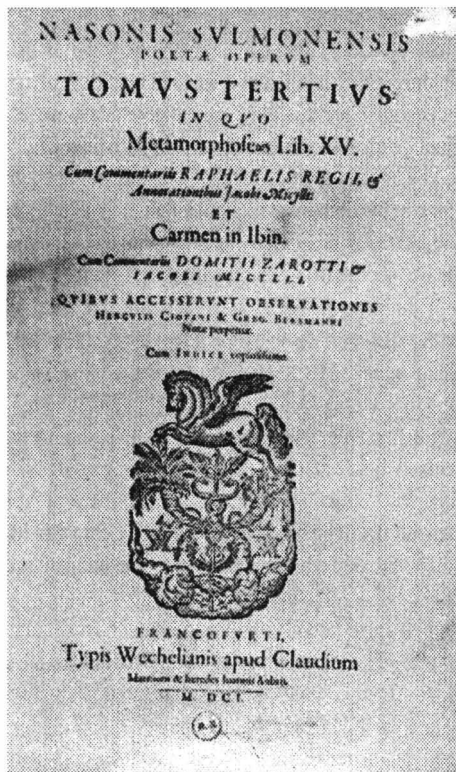
În numeroase referate adresate primăriei, se cerea insistent suplinirea golurilor ce se manifestau în activitatea cu publicul.

Cu toate neajunsurile pe care a trebuit să le întâmpine, biblioteca își îmbogățește colecțiile cu noi achiziții. Publicul putea consulta lucrări științifice fundamentale, autori români clasici și moderni, opere ale literaturii universale. Principalele periodice românești erau de asemenea prezente în fondul său de publicații.

O preocupare constantă în activitatea de completare a bibliotecii a reprezentat-o interesul pentru procurarea lucrărilor și periodicelor literare și științifice cu conținut dobrogean. În acest sens, merită menționat un referat al bibliotecarei Viorica Pătru, din anul 1937, adresat primăriei, în care cerea aprobarea unei deplasări la București: „Am onoarea a referi că Biblioteca Municipală, fiind la începutul existenței ei și neposedând decât o mică parte din cărțile de care avem nevoie, iar ca să putem obține, după bibliografia dată și sub controlul persoanelor competente în materie, cărora le voi cere concursul pentru aceasta, D-nii profesori: Iorga, Mehedinți, Giurescu și Panaitescu”... Ideea fondării la Constanța a unei biblioteci regionale a Dobrogei era susținută și în presă de intelectuali marcanti din oraș. A existat, de asemenea, intenția creării unei secții de hărți și stampe vechi, absolut necesare unei biblioteci dobrogene. Menționăm că dintre autorii dobrogeni sau de inspirație dobrogeană erau prezenți în rafturile bibliotecii Ion Adam, Panait Cerna, Petru Vulcan, Al. Gherghel, Ioan N. Roman, Grigore Sălceanu, O. Tafrali. Lucrările dedicate Dobrogei ale lui R. Seišanu, Vasile Pârvan, C.I. Giurescu etc.

În atare condiții, biblioteca înregistra în anul 1939 un număr de 2.229 de cititori; sălile sale de lectură deveniseră neîncăpătoare, fapt ce atesta viabilitatea acestei instituții de cultură

și necesitatea susținerii sale din punct de vedere material.

Dintr-un raport datat din anul 1941, al aceleiași bibliotecare, prof. Viorica Pătru, aflăm că această instituție se află cu mult „sub nivelul pe care cuviința îl cere unui focar de cultură aflat într-o provincie de graniță. Așa am ajuns în pragul iernii 1940, cu sobele stricate, cu cărțile pe jos din lipsă de rafturi”. Deși clădirea fusese destinată în întregime bibliotecii, în perioada 1938-1939 alte instituții și organizații își disputau instalarea în încăperile casei I.N. Roman. Făcând față tot mai greu necesităților de înzestrare cu publicații a bibliotecii, primăria se adresează în 1940 Ministerului Cultelor, Artelor și Educației Naționale solicitând redactarea unui articol de lege în care Biblioteca municipiului Constanța să fie inclusă în rândul celor cinci sau șase biblioteci publice cu drept de depozit legal, cărora toate tipografiile din țară erau obligate să le trimită câte un exemplar din cărțile și revistele ce le tipăreau - aceasta a rămas numai un deziderat, deși încercări în acest sens s-au făcut și cu puțini ani în urmă.

Cel de-al doilea război mondial a cauzat mari neajunsuri bibliotecii. În urma bombardamentelor din iunie 1941, casele I.N. Roman au fost grav avariate, iar cărțile și o parte din mobilier s-au aflat pradă degradării și jafului. Dintr-un referat din 28 iunie 1941, aflăm în legătură cu această stare de lucruri, solicitarea de urgență a unui paznic de la poliția comunală pentru paza provizorie precum și o echipă și câteva lăzi pentru a putea pune la adăpost lucrările de valoare existente în bibliotecă.

În aceste condiții, colecțiile bibliotecii au fost mutate provizoriu și succesiv în diferite imobile din oraș: în localul Școlii primare nr. 2, într-o clădire de pe str. Cantacuzino, la Casino, în beciurile primăriei. S-a încercat obținerea clădirii fostului Consulat englez, pentru instalarea bibliotecii, dar Ministerul Afacerilor Externe respinge cererea primăriei.

Lipsa spațiului necesar întârzie redeschiderea bibliotecii, care se va face abia în anul 1943, într-o aripă a palatului primăriei. Reinventarierea fondului de cărți a constatat dispariția unui număr mare de documente. Un nou regulament a fost adaptat - folosindu-se ca model regulamentul Bibliotecii municipale Timișoara - care a pus bazele unei organizări tehnice adecvate. Conform acestui regulament „**Biblioteca Dobrogei avea chemarea de a dezvolta și propaga cultura generală și a face cunoscut celor ce se interesează în mod special de originea geto-dacă și română a acestei provincii, prin îndrumarea pe calea lecturii spre izvoarele semnate pretutindeni pe pământul bătrânei și ilustrei noastre provincii**”.

Se reactualizează, așadar, necesitatea unei biblioteci regionale ca centru de informare și documentare pentru cei interesați în istoria, geografia și cultura acestui vechi ținut românesc.

În continuare se preciza în regulament: „**Biblioteca va cuprinde două secții: a. Secția de împrumut (biblioteca populară); b. biblioteca publică propriu-zisă (depozitul)**”. Secția de împrumut urma să cuprindă cărți de literatură și știință popularizată, menite să recreeze timpul liber al ucenicilor, muncitorilor, funcționarilor comerciali și elevilor din cursul inferior. Depozitul sau biblioteca propriu-zisă se compunea din lucrări științifice, opere literare de inspirație dobrogeană, precum și lucrări de referință (geografice, istorice, economice, etc.) în legătură cu Municipiul Constanța și Dobrogea, în general. Biblioteca urma să editeze un buletin lunar de specialitate cu supliment literar local. Frecventarea de către public era gratuită, în schimbul unei garanții minime. Împrumutul acasă era permis numai pentru cărțile din secțiunea populară. Pentru celelalte volume împrumutul era admis numai societăților științifice sau unor instituții similare. Se precizau și atribuții metodice: „Dacă nevoile culturale ale cetățenilor din cartierele îndepărtate și mijloacele financiare ale Municipiului ar admite, se vor înființa biblioteci populare, sub conducerea Bibliotecii centrale”.

Precipitarea evenimentelor n-a îngăduit însă materializarea tuturor acestor frumoase și

progresiste proiecte. Mersul războiului din primăvara anului 1944, a silit autoritățile să întreprindă anumite măsuri, care au afectat în mod esențial activitatea bibliotecii. O parte a colecțiilor acesteia a fost evacuată, împreună cu alte servicii ale primăriei, o altă parte rămânând în Constanța. Activitatea cu cartea se întrerupe până în anul 1946 când, odată cu aducerea publicațiilor evacuate - ce a mai rămas din ele - se procedează la reinventarierea întregului fond, la epurarea brutală a unor publicații, considerate de noua putere comunistă ca având un caracter fascist. Cu acest prilej, biblioteca a pierdut lucrări valoroase de istorie, geografie, opere ale clasicilor români și universal. După aceste operații tehnice și politico-ideologice, biblioteca își reia activitatea în anul 1946, primind denumirea de „**Biblioteca Regională a Dobrogei**”. De la această dată ea devine cea mai importantă bibliotecă a teritoriului cuprins între Dunăre și Mare, îndeplinind și rolul de centru metodic în domeniul biblioteconomiei și bibliografiei din Dobrogea. În perioada 1952-1963 funcționează în localul din B-dul Tomis nr. 110 (Casa Bănescu), unde încep a se pune bazele organizării tehnice după principii biblioteconomice, creându-se instrumentele de informare în scopul satisfacerii exigențelor de lectură ale populației. Odată cu diversificarea activității, cu îmbogățirea fondului de publicații și a creșterii numărului de cititori, localul devine neîncăpător, impunându-se mutarea în localul din B-dul Republicii nr. 7 bis, în anul 1963, unde rămâne până în anul 1980, când i s-a atribuit ca sediu imobilul din str. Arhiepiscopiei nr. 23, proprietatea Sf. Arhiepiscopiei a Tomisului, pentru a cărei amenajare și dotare s-au cheltuit în perioada 1977-1980 aproape 25 milioane lei.

În ultimii treizeci de ani biblioteca publică constănțeană, indiferent cum s-a numit ea, a urmărit realizarea dezideratului intelectualității tomitane, exprimat încă de la înființarea acestei instituții, de a crea un bogat fond de publicații care privesc ținutul dobrogean, sub toate aspectele: istoric, economic, social, politic, cultural și realizarea unor instrumente bibliografice care să faciliteze valorificarea acestui fond. Se poate afirma că, în momentul de față, biblioteca euxină deține cel mai valoros și complet fond de publicații dobrogene din țara noastră (cu excepția Bibliotecii Academiei Române), în baza căruia s-au întocmit instrumente bibliografice adecvate, cum sunt: **Catalogul articolelor din presa dobrogeană (perioada 1879-1991)**, **Catalogul publicațiilor periodice dobrogene (1879-1991)** - care, în totalitatea lor, conțin peste 400.000 de informații din toate domeniile cunoașterii umane. S-au întreprins cercetări bibliografice diverse de către serviciile de specialitate, în urma cărora s-au realizat lucrări bibliografice tipărite, cum sunt: **Bibliografia Dobrogei (1969-1980 - 22 volume)**; **Reprezentanți ai Dobrogei în știința și cultura românească (2 vol.)**; **Reviste dobrogene** - Indice bibliografic al prestigioaselor publicații, **Arhiva Dobrogei și Analele Dobrogei**; Tomis - indice bibliografic; **Cartea românească în Dobrogea înainte de 1877; Presa dobrogeană (1879-1980) ș.a.**

Cu excepția ampretei din perioada proletcultistă și a celei aberant ideologizante, care a influențat negativ compoziția fondului de publicații al bibliotecii, politica de completare a fost orientată spre achiziționarea fondului tradițional de carte românească, de la primele tipăriri românești și întâile periodice de la noi și terminând cu operele princeps ale marilor noștri scriitori și gânditori.

Câteva exemple sunt, credem, edificatoare pentru valoarea acestuia: **Noul Testament (Bălgrad, 1648)**, **Îndreptarea legii (Târgoviște, 1652)**, **Ienăchiță Văcărescu, Gramatica (Viena, 1787)** sau revistele: **Dacia literară, Curierul românesc, Magazin istoric pentru Dacia, Contemporanul**; operele în ediții princeps ale lui Anton Pann, Eliade Rădulescu, D. Bolintineanu, Vasile Alecsandri, Mihail Kogălniceanu, Titu Maiorescu ș.a., la care trebuie să adăugăm lucrările cu autograf ale lui Tudor Arghezi, Liviu Rebreanu, Eugen Lovinescu, Gr. Antipa și altor personalități ale culturii românești.

O serie de valori bibliofile, tipărituri vechi și rare aflate în colecțiile bibliotecii constănțene ilustrează tulburătoarea evoluție a cărții, de la perioada incunabulară și până la realizările bibliofile ale celei mai desăvârșite arte tipografice a secolului al XX-lea.

La împlinirea a peste șase decenii de activitate, Biblioteca Județeană Constanța posedă un fond de publicații de circa 500.000 de unități bibliografice, format din: cărți (470.000 volume), periodice (aproape 100.000), discuri (peste 6.000) stampe și documente, o valoroasă colecție de microfilme ale publicațiilor periodice dobrogene apărute între 1879-1945. Acest potențial informațional este pus la dispoziția a peste 30.000 de cititori anual, cărora li se împrumută spre lectură, studiu sau documentare aproape un milion de publicații. Secțiile bibliotecii sunt frecventate zilnic de peste 900 de cititori, cărora li se dau spre consultare circa 4.000 de publicații.

După decembrie 1989, activitatea bibliotecii, după o perioadă scurtă (de circa 3 luni, în anul 1990, de stagnare sau chiar scădere), a marcat o creștere constantă a frecvenței cititorilor, care a culminat, o dată cu înființarea Universității la Constanța și cu nevoile reale de cunoaștere ale diferitelor categorii de populație.

Cu toate greutățile pe care le-a întâmpinat, biblioteca a reușit să-și îndeplinească, în cea mai mare măsură menirea pentru care ea s-a fondat în anul 1931, la aceasta aducându-și contribuția generațiile de bibliotecari ce au slujit-o și o slujesc cu pricepere și dăruirea necesară, profesie care cere mult tact, multe cunoștințe psiho-pedagogice și un înalt profesionalism.

Colectivul de lucrători ai bibliotecii constănțene este preocupat să-și îmbunătățească - pe măsura învățării și înțelegerii principiilor adevăratei democrații - pregătirea profesională pentru a putea face față etapelor viitoare de organizare a informatizării bibliotecii, când rolul acesteia crește în perioada de tranziție la economia de piață din pricina sporirii costului relativ al cărții.

Dacă biblioteca și slujitorii ei au reușit să treacă numeroase greutăți, una nu a putut-o depăși, aceasta marcându-i întreaga existență: **lipsa unui sediu propriu, adecvat cerințelor sale specifice de organizare științifică a potențialului informațional pe care l-a posedat în diferitele etape ale dezvoltării sale istorice.** Până în momentul de față această instituție-țesaur a culturii din Dobrogea a trebuit să se mute, de numeroase ori, în localuri ce i-au impus, de fiecare dată, o altă organizare, pentru că nici un sediu ce i-a atribuit n-a corespuns necesităților de depozitare și valorificare a întregului patrimoniu pe care îl avea în dotare. Așa se face că, în momentul de față, biblioteca e în situația de a-și găsi un alt adăpost - sperăm că acesta va fi ultimul, într-un local construit de astă dată special pentru ea.

Noul local al Bibliotecii Județene Constanța, situat în str. Mircea cel Bătrân, în vecinătatea Institutului de Marină Civilă din Constanța, edificiu aflat în stare avansată de construcție, va fi o clădire monumentală formată din: subsol, demisol, parter și două etaje.

Depozitul general, amplasat la demisol, va avea o capacitate de peste un milion de volume (cărți) și publicații periodice, suficientă pentru o dezvoltare de perspectivă.

Lectura se va asigura prin intermediul sălilor specializate pe domenii de activitate (sală de științe social-politice, filologie, beletristică, sală de știință și tehnică, sală de medicină-biologie, sală de audii muzicale); aceste săli de lectură vor putea fi utilizate de 300 de persoane concomitent.

Pentru informarea rapidă a cititorilor asupra conținutului publicațiilor, noul sediu va dispune, la parterul clădirii, de o sală a cataloagelor și de expoziții. În apropierea acesteia se va organiza o sală de lectură pentru ziare și reviste.

Pentru rezolvarea rapidă a cererilor cititorilor, fiecare sală de lectură va dispune de un depozit auxiliar, în care se va găsi literatura de referință a domeniilor respective și noutățile

din ultimii trei ani.

În vecinătatea sălilor de lectură este amplasată aula, ce va avea o capacitate de 300 locuri, unde se vor desfășura acțiuni de prezentare a cărților și autorilor, precum și alte reuniuni și simpozioane culturale și științifice, întrucât ea va fi dotată cu cabină de proiecții și cabine de traducere.

În noul sediu vor funcționa și secția de împrumut la domiciliu și secția pentru copii, care vor avea la dispoziție etajul I al clădirii, fapt ce va facilita o valorificare eficientă a potențialului informațional și uman de care dispune. Aceste compartimente de importanță vitală pentru o bibliotecă publică, vor avea la dispoziție săli pentru expunerea la raft a literaturii, depozite-anexă pentru dublete, iar secția de copii, o sală de lectură cu 80 de locuri.

Fiind vorba de o clădire care conservă și valorifică publicații diverse (ca formă și înmagazinare a informațiilor) s-a avut în vedere asigurarea unor condiții optime de umiditate, aerisire, luminozitate.

Proiectul încearcă să rezolve posibilitățile de comunicare și transmitere operativă a informațiilor și publicațiilor din depozite către sălile de lectură și invers, precum și înregistrarea împrumuturilor de cărți la domiciliu cu aparatură automatizată cât mai puțin complicată, dar în același timp rapidă și fiabilă, avându-se în vedere că activitatea se va desfășura într-o clădire mare, cu mii de publicații în circuit, cu sute de cititori răspândiți în numeroase săli de lectură specializate și în secțiile de împrumut.

Compartimentele de specialitate ale bibliotecii li s-au rezervat, în desfășurarea construcției, spații adecvate în concordanță cu circuitul firesc al proceselor biblioteconomice, urmărindu-se realizarea unor parcursuri cât mai scurte între achiziție și stocarea informațiilor la locurile lor de folosire (săli de lectură, împrumut, depozit).

Pentru serviciile auxiliare s-au prevăzut spațiile necesare laboratoarelor și atelierelor (laborator pentru igienă și restaurare; atelierele de: multiplicare; legătorie; mecanică-lăcătușerie; electric și tâmplărie).

Având în vedere faptul că biblioteca va fi frecventată zilnic de sute de persoane, multe dintre ele zăbovind în clădire timp îndelungat pentru studiu și lectură, la parterul clădirii s-a prevăzut amenajarea unui bufet, iar la nivelul fiecărui etaj sunt prevăzute spații de odihnă și locuri pentru agrementare (vizionarea programelor T.V., casete video, lectura presei zilnice etc.).

Planurile sunt generoase. Noul sediu al Bibliotecii Județene Constanța, când se va termina (construcția deși a demarat în urmă cu 4 ani, înaintează însă, destul de încet, din lipsă de fonduri necesare) va fi un edificiu al spiritualității românești și universale, unde generațiile de azi și de mâine, vor putea găsi prin munca studiului, a cercetării și lecturii răspunsul la întrebări cum sunt: Ce să facem?, Cum să facem?, Cât să facem? pentru binele națiunii române și al fiecăruia dintre noi.